

τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἶην παῖδα λιπόντα 65
 Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν
 καί μιν ἔτισ' ὡς οὐ τις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
 ὄσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
 ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηται τε καὶ ἔστιν
 ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο 70
 καὶ λαῶν, οἳ μὴν ῥα θεὸν ὡς εἰσορόωντες
 δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε στείχησ' ἀνὰ ἄστν.
 οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἐσθλοῦ
 οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
 εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ, 75
 ἐλπωρῆ τοι ἔπειτα φίλους ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.”
 Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινήν,
 ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην, 80
 δῶνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόου πρὸς δῶματ' ἴε κλυτά· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὄρμαιν' ἴσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι.
 ὡς τε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
 δῶμα καθ' ὑπερεφές μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, 85
 χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλέατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
 ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἔστασαν οὐδῶ,
 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῆ δὲ κορώνη, 90
 χρύσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὐς Ἥφαιστος τεῦξεν ἰδυίησι πραπίδεσσι
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωσ ἤματα πάντα.
 ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, 95
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές, ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ ἐϋννητοὶ βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.

Και τον μεν πρώτο πριν αποκτήσει γιο σημάδεψε ο αργυρότοξος Απόλλων
 νεόνυμφο στ' ανάκτορα, πίσω αφήνοντας μιά μόνο κόρη 65
 την Αρήτη· αυτήν ο Αλκίνοος έκανε νόμιμη γυναίκα του,
 και την ετίμησε όπως καιιά πάνω στη γη δεν εκτιμάται άλλη,
 όσες γυναίκες σήμερα ύπανδρες έχουν σπιτικό.
 Έτσι εκείνη από καρδιάς έχει τιμηθεί και συνεχίζει να τιμάται
 από τα παιδιά της κι από τον ίδιο τον Αλκίνοο 70
 κι όλο το πλήθος, το οποίο σαν σε θεό σ' αυτήν προσβλέποντας
 με λόγια θερμά την υποδέχεται, όταν περιδιαβαίνει μέσα στο άστυ.
 Γιατί καθόλου από αυτήν δεν λείπει το συνετό μυαλό
 για όσους νοιώθει ευνοϊκά – ακόμη και σε άνδρες λύνει διαφορές.
 Εάν εκείνη σε νοιώσει φιλικά μέσα στα στήθη, 75
 υπάρχει ελπίδα έπειτα να δεις τους φίλους και να φτάσεις
 στο σπίτι το υψηλόροφο και στην αγαπημένη πατρική σου γη.»
 Έτσι λοιπόν αφού είπεν έφυγε η λαμπερόφθαλμη Αθήνη
 πάνω από την ατρύγητη θάλασσα, πίσω της άφησε την πολυπόθητη Σχερίη,
 έφτασε στον Μαραθώνα και στην ευρύδρομη Αθήνα, 80
 και χώθηκε μες στο περίκλειστο παλάτι του Ερεχθέα. Ο Οδυσσεάς πάλι
 βιάδιζε προς τα ονομαστά του Αλκινόου ανάκτορα· πολλά μες στην καρδιά του
 ένοιωθε καθώς στεκόταν, πριν φτάσει στο χάλκινο κατώφλι.
 Γιατί σαν ήλιου λάμψη και σελήνης άστραφτε
 σ' όλο το υψηλόροφο ανάκτορο του γενναιοψυχου Αλκίνοου, 85
 Χάλκινοι τοίχοι εκτείνονταν από τη μια πλευρά κι από την άλλη,
 απ' το κατώφλι ως τον μυχό, κι ολόγυρα θριγκός με σμάλτο·
 θύρες χρυσές ασφάλιζαν εντός το στερεό ανάκτορο·
 ασήμι παραστάτες στέκονταν στο χάλκινο κατώφλι,
 ασήμι επάνω το υπέρθυρο, κι ολόχρυση περόνη, 90
 Σκύλοι χρυσοί και αργυροί στις δυό μεριές υπήρχαν,
 τους οποίους ο Ἥφαιστος τεχνούργησε με τη σοφή του γνώση
 το ανάκτορο να φυλάσσουν του γενναιοψυχου Αλκίνοου,
 αθάνατοι μένοντας κι αγέραστοι μέρες για πάντα.
 Κι εντός, θρόνοι στον τοίχο ακουμπισμένοι από τη μιά πλευρά κι από την άλλη, 95
 απ' το κατώφλι ως τον μυχό πέρα ως πέρα, πάνω σ' αυτούς πέπλοι
 λεπτοί αραχνοῦφαντοι ήσαν βαλμένοι, των γυναικῶν εργόχειρα.

Έκφραση
 ανακτόρων
 Αλκινόου
 (στ. 78-132)

ἔνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριόωντο
 πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν 100
 ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
 πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες
 αἰ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν,
 αἰ δ' ἴστοὺς ὑφώσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν 105
 ἤμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
 νῆα θοῆν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 ἰστῶν τεχνῆσαι· πέρι γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη 110
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς.
 ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκασι τηλεθόωντα,
 ὄγγυαι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι 115
 συκέαι τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
 τάων οὐ ποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρευς, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίῃ πνεύουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 ὄγγυη ἐπ' ὄγγυη γηράσκει, μήλον δ' ἐπὶ μήλῳ, 120
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 ἔνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλωῇ ἐρρίζωται,
 τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἠελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώωσιν,
 ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακές εἰσιν 125
 ἄνθος ἀφιῖσαι, ἕτεροι δ' ὑποπερκάζουσιν.
 ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι·
 ἐν δὲ δύο κρῆναι ἢ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 σκίδναται, ἢ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴησι 130
 πρὸς δόμον ὑψηλόν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

Εκεί οι πρώτοι των Φαιάκων από κοινού συσκέπτονταν
 πίνοντας και τρώγοντας· όλα μέσα στο χρόνο τα είχαν αφήθονα.
 Κούροι χρυσοί επίσης σε στερεά φτιαγμένες βάσεις 100
 στέκονταν ὀρθιοι στα χέρια τους κρατώντας δάδες αναμμένες,
 φωτίζοντας τις νύχτες μέσα στις αίθουσες τους δαιτυμόνες.
 Πενήντα δούλες το προσωπικό σ' ὄλο τ' ανάκτορο,
 άλλες αλέθουν σε χειρόμυλο τον μελιχρό καρπό,
 άλλες ιστούς υφαίνουν και κλώθουν νήματα 105
 καθισμένες, ὅπως τα φύλλα λεύκης πελώριας·
 από τα κρουστά τους υφαντά στάζει υγρό λάδι.
 Ὅσο οι Φαίιακες από τους άνδρες ὄλους πιο επιδέξιοι
 πλοίο γοργό να κυβερνοῦν μέσα στο πέλαγος, το ἴδιο κι οι γυναῖκες
 τεχνήτρες των ιστῶν· γιατί σ' αυτές η Αθήνη ἔδωσε πάνω απ' ὄλες 110
 ἔργα περικαλλή καλά να ξέρουν και νά 'χουν συνετό μυαλό.
 Και στην αυλὴ ἀπέξω μέγας δενδρόκηπος πλάι στην πύλη
 τετράγυος· φράκτης τον περιβάλλει ἀπὸ παντού.
 Εκεί δένδρα ψηλά φυτρώνουν θαλερά,
 ροδιές και αγλαδιές και αγλαόκαρπες μηλιές, 115
 συκιές γλυκές επίσης και θαλερές ελιές.
 Από αυτές καρπὸς ποτέ δεν χάνεται οὔτε και λείπει
 χειμῶνα καλοκαίρι, ὄλο το χρόνο· ἀλλὰ ἀδιάκοπα
 αὐρα Ζεφύρου πνέουσα ἄλλα τα κάνει να ανθίζουν, ἄλλα τα ωριμάζει.
 Αχλάδι στο αχλάδι μαραίνεται, μήλο στο μήλο, 120
 σταφύλι ἐπάνω στο σταφύλι, σύκο στο σύκο.
 Δίπλα εκεί κληματαριά πολύκαρπη ἔχει ριζώσει,
 σταφύλια ἀπὸ αὐτὴν σε σταφιδάλωνο σε τόπο ομαλό
 στον ἥλιο ψήνονται, ἄλλα επίσης τα τρυγούν,
 ἄλλα πατοῦν για μούστο· πιο πέρα εἶναι ἀγουρα 125
 μόλις που τον ανθὸ τους ἀφησαν, ἄλλα σιγωριμάζουν.
 Εκεί στην ἀκρὴ του δενδρόκηπου πρασιές παντοειδεῖς
 φυτρώνουν στη σειρά, ὄλο το χρόνο πρασινίζοντας·
 εκεί και δύο βρύσες, η μιὰ σ' ὄλο τον κήπο
 χύνεται, η ἄλλη ἀντίθετα απ' το κατώφλι της αυλῆς περνά 130
 προς το υψηλό ἀνάκτορο, ἀπὸ αὐτὴν υδρεύονταν οι πολῖτες.